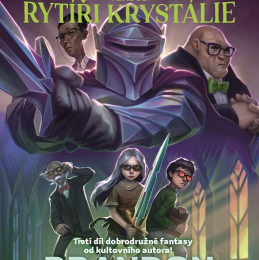

ALCATRAZ VERSUS RYTÍŘI KRYSTÁLIE

Třetí díl dobrodružné fantasy
od kultovního autora!

BRANDON SANDERSON

ILUSTRACE HAYLEY LAZO

ALCATRAZ
VERSUS
RYTÍŘI KRYSTÁLIE

ALCATRAZ
VERSUS
RYTÍŘI KRYSTÁLIE

**Třetí díl dobrodružné fantasy
od kultovního autora!**

BRANDON SANDERSON

**Ilustrace
HAYLEY LAZO**

slovar

Copyright © 2009 by Dragonsteel, LLC
Illustrations copyright © 2016 by Dragonsteel, LLC
Illustrations by Hayley Lazo
Cover illustration © 2022 Kevin Keele
Translation © 2024 Ondřej Pauser
Czech edition © 2024 Nakladatelství Slovart, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Alcatraz versus rytíři Krystálie

Z anglického originálu *Alcatraz versus the Knights*

of Crystallia přeložil Ondřej Pauser

Redigoval Jiří Kettner

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2024

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0883-6

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Pro Jane, která se tolik snaží, abych vypadal k světu,
a dělá to tak roztomilým způsobem, že už se mi ani nechce
nosit neladící ponožky (jen ve čtvrtek!)*

Předmluva autora

Jsem úžasný.

Ne, vážně jsem. Jsem ten nejúžasnější člověk, o kterém jste kdy četli. Nebo o kterém číst budete. Nikdo další takový jako já neexistuje. Jsem Alcatraz Smedry, jedinečný a neuvěřitelný. Pokud jste si přečetli předcházející svazky mé autobiografické série (a já věřím, že jste je četli, protože jestli ne, budu si z vás za chvíli s gustem utahovat), pak vás nejspíš překvapilo, že o sobě mluvím takto pozitivně. V předchozích knihách jsem se vás koneckonců snažil ze všech sil přesvědčit, abyste mě začali nenávidět. V prvním díle jsem vám na rovinu řekl, že nejsem dobrý člověk, zatímco druhý jsem věnoval dokládání skutečnosti, že lžu, kudy chodím.

Mýlil jsem se. Jsem báječný a skvělý. Možná čas od času trošinku sobecký, ale pořád naprosto ohromující. To jsem tedy chtěl, abyste věděli.

Asi si z minulých knih pamatujete (pokud jste tedy dokázali věnovat pozornost i něčemu jinému než mé fantastické osobě), že tato série vychází zároveň jak ve Svobodných královstvích, tak v Tišinách. Obyvatelé Svobodných království – Mokiáni, Nalhalla-ni a podobně – si ji mohou přečíst jako to, co skutečně je, tedy životopisné dílo pravdivě popisující pozadí mého vzestupu a slávy. V Tišinách – což je území zahrnující například Spojené státy, Mexiko a Austrálii – knihy vycházejí coby dílo spadající do žánru fantasy, aby tak unikly pozornosti knihovnických agentů.

• Předmluva autora •

Obě území však mé dílo naléhavě potřebují. Lidé potřebují pochopit, že nejsem hrdina. A nejlepší způsob, jak jim tuto skutečnost vysvětlit, je – jak jsem se nyní rozhodl – opakovaně ukazovat na to, jak skvělý, úžasný a báječný jsem.

Jednou vám to prostě dojít musí.

Kapitola

1

Visel jsem hlavou dolů pod gigantickým skleněným orlem, který se řítí rychlostí stovek kilometrů za hodinu vysoko nad oceánem, a nehrozilo mi žádné nebezpečí. Přesně tak. Nehrozilo mi žádné nebezpečí, vůbec poprvé za celý můj život, a to navzdory hloubce, která se otevírala pode mnou. (Nebo spíš *nade* mnou, vzhledem k tomu, že jsem byl nohama vzhůru.)

Váhavě jsem učinil několik vratkých kroků. Příliš velké boty, které jsem si obul, měly zespoda speciální typ skla – takzvané přimykací sklo, které se lepilo k jiným skleněným věcem. Díky tomu jsem nespadl. (V tom okamžiku by se z *nahoru* velice rychle – zatímco bych se řítí vstříc smrti – stalo *dolů*. Gravitace je prevít.)

Pokud byste mě viděli, jak kolem mě vyje vítr a pode mnou se vzpínají rozbouřené vlny, asi byste s mým tvrzením, že jsem se nacházel v naprostém bezpečí, nesouhlasili. Jenže tyhle věci – jako třeba kterým směrem je vlastně

„nahoru“ – jsou relativní. Víte, vyrostl jsem jako sirotek v Tišinách: v zemi ovládané ďábelskými knihovníky. Pečlivě na mě dohlíželi po celé mé dětství a čekali na den, kdy mi od mého otce přijde velice speciální balíček obsahující písek.

Balíček přišel. Knihovníci ho ukradli. Dostal jsem ho zpátky. A teď jsem visel zespodu na obrovském skleněném orlu. Takhle jednoduché to je, opravdu. Jestliže vám to nedává smysl, pak bych vám možná doporučil začít s předchozími dvěma knihami série, než se pustíte do třetí, co říkáte?

Naneštěstí vím, že mnoha Tišinářům dělá problémy napočítat do tří. (Knihovníci, kteří samozřejmě kontrolují i tamní školství, nechtějí, abyste zvládli komplikovanější matematické výpočty.) Proto jsem pro vás připravil následující jednoduchou pomůcku:

Definice knihy číslo 1: Nejlepší kniha, od níž můžete začít sérii. Knihu číslo jedna, nebo také první díl, identifikujete snadno podle toho, že na hřbetě mívá napsanou malou jedničku. Nám Smedryům uděláte opravdu velkou radost, když ze všeho nejdřív sáhnete po prvním dílu. Entropie vám ovšem kvůli vaší chytré snaze o organizaci světa nejspíš pohrozí zařatou pěstí.

Definice knihy číslo 2: Kniha, kterou byste měli číst *po* knize číslo jedna. Jestliže začnete druhým dílem, nejspíš si z vás budu škodolibě utahovat. (Dobře, utahovat si z vás budu tak jako tak. Ale vážně mi sami od sebe chcete poskytnout víc munice?)

Definice knihy číslo 3: Momentálně asi nejhorší způsob, jak začít sérii. Pokud sáhnete po třetím dílu, pravděpodobně po vás něco hodím.

Definice knihy číslo 4: Hm... tohle si představujete přesně jak? Čtvrtý díl jsem ještě ani nenapsal. (A nezkoušejte na mě žádné záludné triky s cestováním v čase.)

Každopádně, pokud jste si nepřečetli druhý díl, přišli jste o spoustu zcela zásadních událostí. Například: výlet do mýty opředené Alexandrijské knihovny, bahno chutnající trochu jako banány, kostlivé kurátory, kteří baží po vaší duši, obří skleněné draky, hrobku Alcatraze I. a – to nejdůležitější! – rozvláchnou úvahu nad žmolky z pupíku. Kromě toho jste přeskočením druhého dílu také přinutili řadu lidí ztratit několik minut svého života čtením této zdlouhavé rekapitulace. Doufám, že jste spokojení.

Klopýtal jsem směrem k osamělé postavě stojící na „hrudi“ našeho dopravního prostředku. Minul jsem silné skleněné nohy, které orel držel přitažené pod břichem, a obrovská máchající křídla. Vítr se do mě opíral a kvílel mi do uší. Orel – jmenoval se *Hawkwind* – nevypadal tak majestátně jako náš předchozí letoun, skleněný drak *Dragonaut*. I tak byl ovšem vybavený vším, abychom se mohli přepravovat v luxusu a pohodlí.

Můj děda se samozřejmě nehodlal obtěžovat něčím tak obyčejným, jako bylo cestování *uvnitř* letounu. Ne, on musel vylézt ven a dívat se na oceán odtud. Bojoval jsem s větrem, zatímco jsem se k němu blížil – a pak najednou

vichr zčistajasna umlkl. Překvapeně jsem se zarazil, přičemž se jedna z mých bot s klapnutím přimkla k orlovu skleněnému břichu.

Děda Smedry sebou trhl a otočil se ke mně. „U roztančených rotorů!“ vykřikl. „Vylekal jsi mě, hochu!“

„Omlouvám se,“ řekl jsem a došel k němu. Podrážky mých bot cinkly pokaždé, když jsem jednu z nich odlepil, udělal krok a ony se znovu přilepily k podkladu.

Můj děda si jako vždycky oblékl elegantní černý oblek – myslel si, že díky němu lépe splyne s obyvateli Tišin. Hlavu měl téměř holou, až na věneček trčících bílých vlasů, které mu lemovaly pleš, zato se ovšem mohl chlubit úctyhodným bělostným knírem.

„Co se stalo s větrem?“ zeptal jsem se.

„Hm? Aha, tohle.“ Děda zvedl ruku a poklepal na brýle se zelenými skvrnkami na sklech, které mu seděly na nose. Byly to okulátorské čočky, typ magických brýlí, které – pokud je aktivoval okulátor, jako byl například můj děda nebo já – dělaly velmi zajímavé věci. (Žádné z nich bohužel nedokážou přimět líné čtenáře, aby si přečetli první knihy ze série, abych nemusel všechny tyhle záležitosti vysvětlovat pořád dokola.)

„Větrotvorné brýle?“ řekl jsem. „Nevěděl jsem, že tohle umí.“ Také jsem jedny větrotvorné brýle měl a používal jsem je k vytváření prudkých poryvů vichru.

„Vyžaduje to trochu cvičení, chlapče,“ odpověděl zajatě děda Smedry. „Vytvořím bublinu, z níž vítr fouká

• Alcatraz versus rytíři Krystálie •

ode mě, přesně v opačném směru než ten, který tlačí proti mně, čímž se jejich síly vyruší.“

„Ale... neodfoukne mě to pak *zpátky*?“

„Co? Samozřejmě že ne! Co tě přivedlo na takovou hloupost?“

„Ehm... fyzika?“ odpověděl jsem. (Jak jistě pochopíte, je poněkud zvláštní bavit se o fyzice, zatímco visíte hlavou dolů pod skleněným orlem, na němž držíte pomocí magických bot.)

Děda Smedry se zasmál. „Výborný vtip, hochu. Opravdu výborný.“ Poplácal mě po rameni.

Obyvatelé Svobodných království jako můj děda se myšlenkami klasické knihovnické fyziky obvykle dobře baví a považují je za naprosté nesmysly. Osobně se domnívám, že by měli knihovníkům projevit víc uznání. Fyzika není nesmyslná – jen nedokonalá.

Magie a technologie Svobodných království podléhaly své vlastní logice. Vezměte si třeba našeho skleněného orla. Pohánělo ho něco, co se nazývalo silimatický motor, který pracoval díky různým druhům písku a skla. Smedryovské talenty a okulátorské síly považují ve Svobodných královstvích za „kouzla“, protože je mohla používat jen určitá skupina lidí. To, co mohli používat všichni – jako třeba silimatické motory nebo boty, které jsem měl na nohách – spadalo do technologií.

Čím víc času jsem strávil s lidmi ze Svobodných království, tím víc jsem o tomhle rozdělení pochyboval.

„Dědo,“ začal jsem, „řikal jsem ti už, že jsem aktivoval boty s přimykacím sklem jen tím, že jsem se jich dotkl?“

„Aha?“ udělal děda. „A jak to?“

„Dodal jsem jim energii navíc,“ vysvětlil jsem, „jenom dotekem... jako kdybych byl baterie anebo nějaký podobný zdroj energie.“

Děda mě mlčky pozoroval.

„Takhle nějak to funguje i s čočkami, ne?“ řekl jsem a poklepal na obroučky brýlí, které jsem měl nasazené. „Co když využívání okulátorské moci není tak omezené, jak si myslíme? Co když dokážeme ovlivňovat všechny druhy skla?“

„Tohle říká tvůj táta taky, chlapče,“ poznamenal děda Smedry. „Má teorii zaměřenou přesně na to samé, o čem mluvíš.“

Můj otec. Podíval jsem se nahoru. Potom jsem se otočil zpátky k dědovi. Stále odkláněl vítr pomocí větrotvorných brýlí.

„Já...“ povzdechl jsem si, „zničil jsem větrotvorné brýle, které jsi mi dal.“

„Ha!“ uchechtl se děda. „To mě ani trochu nepřekvapuje, mladíku. Tvůj talent je velmi mocný.“

Mým talentem – smedryovským talentem – bylo magické nadání rozbíjet věci. Každý Smedry oplýval nějakou takovou schopností, dokonce i osoby, které se do rodiny přiženily nebo přivdaly. Můj děda například měl talent přicházet pozdě k důležitým setkáním a schůzkám.

Talenty byly požehnáním a zároveň prokletím. Talent mého dědy byl opravdu užitečný, když na něj stříleli nebo se blížil termín placení daní. Zároveň ovšem dorazil pozdě i tehdy, když se knihovníkům snažil zabránit, aby mi ukradli dědictví.

Děda Smedry zcela necharakteristicky mlčel, zatímco se zamyšleně díval přes oceán, který se zdánlivě rozpínal nad našimi hlavami. Jeho pohled mířil k západu. K Nalhalle, mé domovině, ačkoli jsem na její půdě dosud nikdy nestanul.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Ehm? Co se děje? Nic se neděje! Všechno je v pořádku. Vždyť jsme zachránili tvého otce, vyrvali jsme ho z moci alexandrijských kurátorů! Prokázal jsi skutečně smedryovský zápal pro věc, musím říct. Vedl sis skvěle! Zvítězili jsme!“

„Až na to, že moje matka teď má překladatelské brýle,“ povzdechl jsem si.

„Ach, ano. To je problém.“

Z písku z Rashidu, který zapříčinil celý tenhle zmatek, vznikly čočky, které dokážou přeložit jakýkoli jazyk. Písek sesbíral můj otec, pak ho rozdělil na poloviny a jednu poslal mně – právě takové množství, které stačilo na výrobu jednoho páru čoček. Vyrobil je i pro sebe, ty ovšem během jeho pobytu v Alexandrijské knihovně ukradla moje matka. (Já naštěstí svoje pořádky měl.)

Její loupež znamenala, že – kdyby se spojila s nějakým okulátorem – mohla by přechíst zapomenutý jazyk a poznat

tajemství starověkých Inkarnů. Mohla by si přečíst o jejich technologických a magických zázracích a objevit nejrůznější pokročilé zbraně. Což byl vážně velký problém. Protože moje matka patřila ke knihovníkům.

„Co uděláme?“ zeptal jsem se.

„Ještě nevím jistě,“ pravil děda Smedry. „Ale hodlám o tom promluvit na Koncilu králů. Měli by se k tomu vyjádřit, ano, to by tedy měli.“ Zvedl hlavu. „V žádném případě ovšem nemá smysl se kvůli tomu právě teď trápit! A ty jsi určitě nepřišel sem dolů jen proto, abys poslouchal skuhrání a stížnosti svého oblíbeného dědečka!“

Skoro jsem odpověděl, že je můj *jediný* dědeček. Potom jsem se však zamyslel nad tím, co ve skutečnosti znamená, že mám jen jednoho dědu. Uf.

„No, vlastně...“ řekl jsem a vzhledl k *Hawkwindovi*, „jsem se chtěl zeptat na svého otce.“

„Co bys chtěl vědět, chlapče?“

„Byl vždycky tak...“

„Roztěkaný?“

Přikývl jsem.

Děda Smedry si povzdechl. „Tvůj táta je velmi cílevědomý muž, Alcatrazi. Víš, že jsem nesouhlasil s tím, když tě nechal vyrůstat v Tišínách... ale, no, v životě *opravdu* dokázal velké věci. Vědci se snažili rozluštit zapomenutý jazyk celá tisíciletí! Byl jsem přesvědčený, že se to nikdy nepodaří. Kromě toho si nemyslím, že by některý Smedry ovládl svůj talent tak, jako se to povedlo jemu.“

• Alcatraz versus rytíři Krystálie •

Skrze sklo nad námi jsem mohl vidět stíny a temnější obrysy postav našich společníků. Byl mezi nimi i můj otec – muž, o kterém jsem přemýšlel celé své dětství. Čekal jsem však, že bude trochu víc... hm, nadšený, že mě vidí.

I když mě v první řadě *opustil*.

Děda Smedry mi položil ruku na rameno. „Ach, netvař se tak zasmušile. U užaslých užovek, chlapče! Poprvé se podíváš do Nalhally! Nakonec tohle všechno nějak vyřešíme. Běž dovnitř a odpočiň si. Však máš za sebou pár náročných měsíců.“

„Jak daleko vlastně jsme?“ zeptal jsem se. Strávili jsme ve vzduchu větší část rána. Předtím jsme čtrnáct dní tábořili před Alexandrijskou knihovnou a čekali, než strejda Kaz najde cestu do Nalhally a pošle letoun, aby nás vyzvedl. (S dědou Smedrym se shodli na tom, že bude rychlejší, když Kaz půjde sám. Kazův talent – nejrůznějšími podivuhodnými způsoby se ztrácet – byl stejně jako u nás ostatních většinou naprosto nepředvídatelný.)

„Řekl bych, že už moc daleko ne,“ odpověděl děda Smedry a ukázal před sebe. „Vlastně jsme docela blízko...“

Otočil jsem se a zadíval se přes vodu. A uviděl jsem ho. Vzdálený kontinent, který se nám právě vynořil v dohledu. Udělal jsem krok dopředu a zamžoural na ten výjev ze své převrácené polohy. Podél pobřeží se táhlo město, jehož silueta se hrdě rýsovala v paprscích dopoledního slunce.

„Zámky,“ zašeptal jsem, když jsme se přiblížili. „Opravdu to jsou zámky?“

Byly jich tam desítky, možná stovky. Celé město tvořily zámky, natahovaly k nebi své vznešené věže i útlé věžičky. Na jejich špičkách vlály vlajky. Každý zámek byl jiný, lišily se tvarem i vzhledem. Všechny dohromady obklopovala majestátní městská hradba.

Obzoru nad městem vévodily tři stavby. Jednou byl mocný černý zámek stojící na jižním okraji hradeb. Měl hladké, vysoké stěny a vyzařovala z něj síla, jako kdyby se člověk díval na mohutnou horu. Nebo na opravdu velkého kulturistu.

Ze středu města vyrůstal zvláštní bílý zámek, který připomínal pyramidu ověncenou drobnými vížkami a římsami. Nad ním se ve větru zmítala veliká, zářivě červená vlajka, kterou jsem snadno rozeznal i z dálky.

Na severu, po mé pravici, se nacházela nejpodivnější stavba ze všech. Vypadala jako gigantická křišťálová houba. Na výšku měřila alespoň třicet metrů a na šířku dvakrát tolik. Tyčila se nad městem a kloboukem stínila shluk menších zámečků pod sebou. Na vrcholu jí seděl mnohem obyčejněji vypadající zámek, který se na slunci leskl, jako kdyby byl postavený ze skla.

„To je Krystálie?“ zeptal jsem se.

„Zcela určitě!“ přikývl děda Smedry.

Krystálie, domov rytířů z Krystálie, ochránců klanu Smedryů a dalších šlechtických rodů Svobodných království. Uvnitř *Hawkwinda* čekala Bastille, potrestaná za to, že v Tišínách přišla o svůj meč. Její návrat asi nebude tak příjemný jako můj.

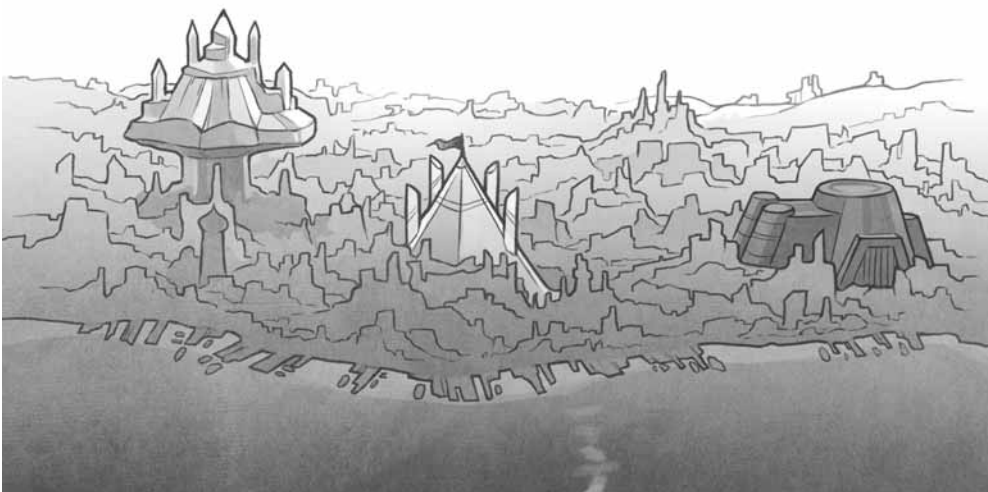
• Alcatraz versus rytíři Krystálie •

Ale... no, tím jsem se v tuto chvíli nemohl zabývat.

Vracel jsem se *domů*. Přál bych si, abych vám dokázal popsat, co jsem cítil, když jsem konečně uviděl Nalhallu. Nešlo o žádnou bláznivou směsici vzrušení a radosti – ne, naopak, v nitru se mi usídlil klid a mír. Představte si třeba, že se ráno probudíte osvěžení po vydatném celonočním spánku.

Bylo to tak *správné*. Tak poklidné.

Což samozřejmě znamenalo, že nastal čas na explozi.

Kapitola

2

Zduše nenávidím exploze. Nejen že jsou tak nějak obecně nezdravé, ale navíc si ještě taky neuvěřitelně vynucují pozornost. Jakmile se k nějaké nachomýtnete, nezbyde vám prostě nic jiného než se soustředit jen na ni, ať už jste se předtím zabývali čímkoli. No vážně, exploze se v tomhle ohledu až podezřele podobají mladším sestřám.

Naštěstí se vám zrovna teď nechystám vykládat o tom, jak *Hawkwind* vybuchl. Místo toho vám chci povědět o něčem, co s tím vůbec nesouvisí: o rybích prstech. (Zvykněte si. Takové věci dělám pořád.)

Rybí prsty jsou bezpochyby ta naprosto nejvíc nechutná věc, jakou kdy kdo vymyslel. Obyčejná ryba je odporná sama o sobě, ale rybí prsty... no, těm se podařilo pozvednout nechutnost na úplně novou úroveň. Skoro mi připadá, jako kdyby existovaly jen proto, aby nás spisovatele nutily vymýšlet nová slova, abychom je vůbec dokázali popsat, protože staré výrazy jejich ohavnost nemohou dostatečně vystihnout.